

faa kunde sætte en Grænse for en Ret, man agtede at give. Men derfra og til at sætte en Grænse for eller at indskrænke en Ret, som Rysfejterne allerede have, forekommer der mig at være et langt Spring. Saa kunde man vel sige: Ja, men der staar ogsaa i § 2: „eller lignende for Fiskeriets Skyld anbragte faste Indretninger“ — og derunder falder jo ogsaa Aalegaarde; og siger man saa: Regeringen har altsaa her villet sætte en bestemt Grænse for, hvor langt Aalegaardsretten gik ud, saa vil jeg dertil bemærke, at det er ganske vist, at Aalegaardsretten falder ind herunder. Men naar man vilde give Rysfejterne en saa overordentlig stor Ret som den, der søgtes dem tillagt her, idet de skulde have Eneret til at sætte Bundgarn og Ruser og alt andet, saa kunde det vistnok gaa an med denne udbuede Eneret, at købe af ham en Begrænsning af hans Aalegaardsret. Men jeg tror ikke, at det erede Medlem for Tisted, naar han nærmere gaar denne Bestemmelse igennem, vil kunne finde nogen Støtte for den Stilling, han har indtaget med Hensyn til Begrænsningen af Aalegaardsfejterens Ret, og da det var det eneste, som det erede Medlem, efter hans egen Udtalelse, egentlig havde at støtte sig til, haaber jeg at saa en Meningsfælle i ham med Hensyn til den fremtidige Behandling af dette Spørgsmaal. For øvrigt vedtender jeg mig ikke, at jeg skulde være bunden ved en Opfattelse, som en eller anden Regering for 30 Aar siden har haft; det tror jeg ikke, man kan forlange af mig, i alle Tilfælde vil jeg ikke være Regering paa den Betingelse. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage det af Mindretallet stillede Vædringsforslag under Nr. 17, idet jeg haaber, at vi ved Forhandling mellem anden og tredje Behandling kunde naa til at saa dette Vædringsforslag forbedret saaledes, at det kan accepteres fuldt ud. — Vædringsforslagene Nr. 18 til 22 skal jeg ikke opholde mig ved. — Derimod maa jeg sige et Par Ord om Vædringsforslag under Nr. 23 til § 10, der lyder saaledes: „Naar der ved Sejlads eller Ankring tilføjes et behørigt afmærket Fiskerestak usødig Skade, paahviler der Skibet Erstatningsansvar herfor.“ Jeg skal gøre opmærksom paa, at det vistnok ikke vilde være heldigt for Fiskerne, om denne Bestemmelse blev vedtagen. Der

gælder jo ganske i Almindelighed Regler om Erstatning for enhver skadegørende Handling; har nogen gjort Skade paa min Ejendom, kan jeg saa Erstatning. Naar man altsaa her i denne Lov vil sætte særlige Erstatningsregler, maa man tage sig meget i Agt for, at man ikke indskrænker den gældende Ret i saa Henseende, og det tror jeg, man gør her, for det første derved, at man indskrænker Retten til at kræve Erstatning til kun at kunne gøres gældende, naar Redskabet har været behørigt afmærket, og endvidere derved, at man siger, at den Skade, vedkommende Skib har gjort, skal være usødig. Det tror jeg hellere, man skal overlade til Domstolene i hvert Tilfælde at afgøre. Thi skriver man her i Loven, at Skaden skal være usødig, ville Domstolene have saa megen Vanskelighed ved at komme til at idømme Skibet Erstatning til en Fisser, at det i de allerfleste Tilfælde vil gaa saaledes, at han slet ingen Erstatning faar. Dette Vædringsforslag skal jeg derfor meget anbefale det høje Ting at forkaste. — Dernæst kommer jeg til det meget vigtige Vædringsforslag Nr. 24 til § 11. Betydningen af dette Vædringsforslag, som indskrænker Fredningen mod Aalevaaddene til Tiden fra 1ste December til 30te April er den, at Brugen af Aalevaaddene i Virkeligheden bliver tilladt i hele Fisketiden. Men erkender man — og det tror jeg, at man maa erkende — at Brugen af Aalevaaddene virker meget udtømmende paa Fiskebestanden i mindre Bunde, og at Brugen af Aalevaaddene er en Svøbe for det Flertal af Fiskeribefolkningen, som bruger staaende Redskaber, saa vil man ikke kunne lade sig nøje med en Bestemmelse som denne, hvis Virkning i Henseende til at frede og skaffe Rø er illusorisk. Ganske vist vil det være mindre betænkeligt at rykke Fredningstiden frem fra 15de November til 1ste December; men hvis man giver Aalevaaddene frit Spillerum i Maj Maaned, saa er man kommen langt bort fra enhver rationel Fredning og fra enhver retfærdig Hensyntagen til andre Fiskerierinteresser. Særlig uheldig viser nu denne Begunstigelse af Aalevaaddene sig, naar den ses i Belysning af Vædringsforslag Nr. 53, som i meget væsentlig Grad indskrænker Berettigelsen til i Vedtægtsvandene at forbyde Brugen af Aalevaad og derhos ogsaa fastsætter den ganske